

Frozen Images
Adele Cacciagrano

Opazim masivno uporabo podob, ki podajajo narcistično upodobitev ženskega telesa, že videnega v pornografiji in javnih medijih. Oko tega zajčka, ikone revije Playboy, je brezno, brezkončna črna luknja, kot tisti spol, kateremu je namenjeno opazovanje...

Ta skupek podob in izzivalnega plesa v mislih povežem z delom Barbare Kruger, ki kombinira podobe iz sveta medijev sodobne družbe s fotografijami in besedami, vzeti s televizije, filma, časopisov in revij, te pa z uporabo istih učinkov in strategij, s katerimi komunicirajo javni mediji, razdvoji, tako da jim vbrizga nov kritični naboj. Barbara Kruger tako ustvari svoja lastna sporočila, s katerimi obrne seksualne, družbene in politične stereotipe, katere določa množična komunikacija, in postavi v težaven položaj s tem povezane definicije, predhodno določene družbene odnose in skupne politične izbire.

V nekem članku iz leta 1984, ki se osredotoča na delo Barbare Kruger, je umetnostni kritik iz Združenih držav Craig Owens razvil idejo o "retoriki države". Država uteleša dolgo potrjene kulturne kode, med katere uvrščamo tudi zahodnjaške kode objektizacije ženskega telesa. Ko sledi delu Lacana, Owens trdi, da "zavzeti neko državo pomeni predstaviti se pogledu drugega, kot da bi bili že zamrznjeni, nepremični – oziroma, kot da bi bili slika".

Provokativna uporaba kostumov, spodnjega perila, opolzkih nogavic, lasulj in erotičnih poz ponavlja trope ali skupna področja vizualne dediščine ženskosti, še posebej figure homoseksualca, prostitutke, modrega angela, ki ga je v svoji interpretaciji zasnovala Marlene Dietrich in otroka-ljubice Lolite.

Simone de Beauvoir v razpravi *Drugi spol* trdi, da si patriarhat prizadeva ločiti imanenco žensk od vsake možnosti za oblikovanje poznavanja, osebnosti ali transcendence. Žensko telo je vloženo v patriarhalni režim kot v temelju objektizirano in odtujeno od njenega jaza.

Zasloni predstavljajo prostor "dvojne odtujenosti" ženske, s tem ko prikličejo repertoar stereotipov o ženskosti. V razpravi *Visual Pleasures and Narrative Cinema* Laura Mulvey zapiše, da zahodna filmska kultura s hierarhijo pogleda ženska telesa postavlja kot objekte skopofilije ali voajerističnih užitkov, tako da žensko predstavi kot utelešenje »užitka v gledanju«.

V tem smislu lahko akustična dimenzija za žensko predstavlja beg tja, kjer ritmi glasu in modulirani tokovi zvokov grla, ki prehajajo od šepeta do govora ter se razvijejo v krik, ponovno razkrijejo dimenzijo mesenosti in živalskosti govornega aparata, kot prostora, ki še ni odtujen, kot sredstva, ki je verjetno ostal edini, ki ženski omogoča, da si samo sebe popolnoma prilasti in ustvari lastno subjektivnost.